

10.4.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím, ve shromáždění tě budu chválit. Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho! Ctěte ho, všichni potomci Jákobovi, celé Izraelovo potomstvo, žij před ním v bázní! Od tebe vzejde mi chvála ve velikém shromáždění. Svě sliby splním před těmi, kdo se ho bojí. Ž 22, 23-24.26

PÍSEŇ 161 Tebe, Bože, 158 Samému Bohu, 171 Buď Pánu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
děkujeme Ti, že o tvém jménu můžeme vyprávět za všech okolností. Děkujeme Ti, že Tě můžeme chválit ve shromáždění Tvých věrných a děkujeme Ti, že nám k tomu dáváš svou odvahu a svou moudrost. Děkujeme Ti, že se nemusíme ničeho bát a můžeme vydávat svědectví o své víře i těm, kdo o to na první pohled nestojí. Víme, že stojí, ale sami k tomu často nemáme odvahu. Prosíme Tě, ujmej se nás, našich životů a našich myšlenek, ať se umíme ujímat i toho, jaké místo v našich životech zaujímá také víra ve Tvé jméno a naše vlastní vyznání, proč tu na tom světě vlastně jsme. Prosíme Tě i za naše dnešní shromáždění, ať je nám posilou a povzbuzením. Amen.

1. ČTENÍ Ex 3, 13-15

PÍSEŇ 610 Kéz bychom,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
jsme mnoho dlužni Tvému svědectví o svém Otci. Proto Tě prosíme za všechny, kdo Tě hledají a nemohou najít. Prosíme Tě za všechny, kdo mají nějakou špatnou zkušenost ať už s křesťany kolem sebe nebo i s jinými lidmi, prosíme, pomoz nám ji napravit a daruj nám všem svůj pokoj. Prosíme Tě za všechny, kdo pro víru v Tebe hledají odpověď na své otázky, prosíme, ať to není nekonečné a daruj nám všem svůj pokoj. Prosíme Tě za všechny, kdo si k Tobě stále hledají cestu, ale cítí se bezmocní nebo bezradní, daruj nám všem svůj pokoj. A prosíme Tě za všechny, kdo se s Tvým jménem už nějak setkali a teď je to nenechává spát, daruj nám všem svůj pokoj. A všechny své nevyslovené prosby ať už za sebe nebo své bližní vkládáme do modlitby, kterou jsi nás naučil Ty sám: Otče náš...

POSLÁNÍ Proto se stále za vás modlíme, aby vás náš Bůh učinil hodnými svého povolání a svou mocí přivedl k naplnění každé vaše dobré rozhodnutí a dílo víry. Tak bude oslaveno jméno našeho Pána Ježíše ve vás a vy v něm podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. 2Tes 1, 11-12

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Jan 17, 6-8

Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.

Uf, to je zase kláda. My bychom tu tak rádi probrali život na vesnici, jestli spadlo pět nebo šest milimetrů srážek a kolik sněhu je na jakém kopci a farář na nás něco s Božím jménem a jeho spojení s Pánem Ježíšem Kristem. Vždyť o víře se tak těžko mluví, víra je tu stále trochu tabu a žádný Bůh Otec, ale právě jaké je počasí a kdo má na zahradě kolik vody. Už ze začátku každé bohoslužby je však zmíněno, že se scházíme ve jménu Boha Otce a ten nám spolu s Kristem dává i svůj pokoj. Tak o čem jiném se bavit než o víře a kdy jindy než při a po každých bohoslužbách.

Ale jak víme, některé věci trvají léta a jiné zase celá staletí, takže ani není kam spěchat a všechno má svůj čas. A Pána Boha si můžeme nechat na příznivější dobu, nyní přece končí zima a začíná jaro, takže o zábavu je postaráno. I když jak pro koho, život na venkově je těžký právě v tom, že v něm nikdy nic nekončí a pořád je co dělat. Co si s tím má počít jeden farář odpovědný hlavně za pohřby, křtiny, svatby či vůbec bohoslužby, to už je především na něm. Nu, dobrá.

Takže jak se to má s naší vírou a vztahem k Bohu Otci. Těžká otázka, přetěžká. Začíná však tím, že Kristus zjevil Boží jméno lidem ze světa daným, kteří původně byli jeho a on je dal svému Synu, aby při něm a v něm zachovávali jeho slovo. Každý z nás dostal nějaké jméno, stal se člověkem, mužem nebo ženou, aby zároveň zachovával jméno a slovo Boží. A že se do našeho slovníku nevejde Boží slovo ani jeho jméno, nevěřím ani náhodou.

Tím druhým krokem bylo poznání, že vše, co Kristus dostal od svého Otce, bylo skutečně od Boha. A nešlo o nic pomíjivého, jen o slova, která Bůh svěřil svému Synu a ten je dal svým lidem a oni je tak i přijali. Ano, mluvilo se i o něčem jiném než o našich běžných životech, totiž o víře, která se sice nepředávala z generace na generaci, ale byla jednou z běžných témat, o kterých se nejen v rodinách, ale i ve společnosti mluvilo. O víře, která staví na nohy a probouzí k životu. O víře, o které se mluví naopak velice lehce.

A tím třetím se stalo poznání, že Kristus vyšel od svého Otce a lidé kolem uvěřili tomu, že ho poslal sám Bůh. Znovu, není problém ve víře ani v tom, jestli je katolická nebo evangelická, i když to někdy taky, je problém v nás lidech, že na rozdíl od skoro všech jiných církví o své víře moc nemluvíme. Jako farář často přemýšlím nad tím, proč a vždycky nakonec dojdou k tomu, že je to tak i dobře. A že to má i své dobré důvody.

Pán Ježíš i se svým Otcem jako by toho po nás chtěl hrozně moc, mluvit o své víře, respektive bavit se i o něčem jiném, než je obvyklé. Jako by toho chtěl až příliš. A jakoby největší překážkou mezi námi a ostatními lidmi byla někdy právě naše víra. Jakoby i to předávání z generace na generaci nešlo bez toho, že mezi sebou začneme úplně normálně mluvit. Pán Ježíš toho chce opravdu hodně, nakládá na nás nesnesitelné břemeno pomalého otevírání se víře, která není jen o kostele, věži či těch druhých, ale i o nás samých. O našich vlastních svědectvích, o tom, na čem my sami stavíme své životy. O víře, která do našich rozhovorů přináší o nová témata, jako je Boží přítomnost, Kristovo slovo, ale i vedení jeho Duchem. Jakoby to, co je pro tuto chvíli tabu, byl Bůh ve všech jeho osobách a působeních. Jako Otec, jako Syn a jako Duch svatý. Nakonec proč ne.

Vždyť i jedno z nejstarších křesťanských vyznání zní, že Ježíš Kristus je Pán. A od toho pak vychází i vše další, jako co to znamená i pro naše životy. O kostele a předchozích i bývalých farářích toho vím čím dál tím víc, ale nestojí naše víra ještě na něčem jiném? Třeba na nás samých, kteří o svou víru neustále zápasíme a nemůžeme se dobrat konce? A nestojí naše víra i na tom, jak o ní svědčíme i v našich všedních a běžných životech? Že se třeba ničeho nebojíme a nikoho a stavíme na ni i svou naději, že zase bude všem líp a těm, co už se mají dobře, bude ještě líp?

Nebo čekáme, až nám bude tak špatně, že to i toho posledního živáčka dovede k tomu obrátit se i k té poslední naději jaká je jen v Pánu Ježíši Kristu. Sám Kristus však jako by mluvil ještě o něčem jiném, že na to totiž není sám. Nejen že na to dostal i lidi, ale jakoby jejich vnímavost pro věci víry, pro Boží přítomnost. Jako by nešlo jen o to, kolik jich na to bylo, ale o jakousi otevřenost pro to, co není jen lidské, ale i božské. A jako by sám Kristus otevíral i prostor pro to sdílet se i jinak, a to nejen se svými pocity, když víme, že víra není o pocitech, ale se svou nadějí, že i my máme nějakou naději. A to právě i pro ty druhé, nejen pro sebe, ale i pro ty, kdo ji třeba už někdy poznali a teď říkají, děkuji nechci, ale přijde čas, že jakoby dojde i na ně. O naději, ke které musí dojít hlavně oni sami.

A my jim v tom nesmíme bránit. Lid Kristovo jméno a Boží slova přijal celkem hned na základě toho, že poznali jasnou spjatost Boha se svým Synem a Syna se svým Otcem. My čekáme spíš na to, až se trochu zmenší ta mezigenerační propast a budeme všichni opět volat jedním hlasem, že Pán Bůh je Pán. K tomu je však stále daleko a hned tak se to nepřiblíží. Podstatné však není, co ti druzí, ale co my. Ne co lidé, které měl Kristus u sebe, ale co my, kteří svou víru jako by stále hledáme. A tříbíme a snažíme se ji nějak najít.

Nejde o lidi, jde o nás. Ale i my jsme lidé daní Pánem Bohem ze světa, kteří Boží slovo zachováváme ve dne v noci a na základě něho

jsme také poznali, že Kristus přišel od svého Otce a Bůh posílá svého Syna, aby se za nás nejen obětoval, ale dal nám poznat i své jméno a Boží slovo. Jde o nás, kteří nemáme problém nahoře, kde je to i jakž takž vyřešené, ale právě dole, mezi lidmi, kteří tomu ne a ne uvěřit. Ale ti lidé dole nejsou nevěřící ani ateisti, jen jim to takhle stačí a víc nepotřebují. I to je cesta a možná jen čekají na nějaké oslovení shůry, na nějakou proměnu ze shora, která jim nabídne i něco víc než dosud. Ne odpovědi na otázky, na které se nikdo neptá, jak k tomu měly sklon kdejaké katechismy o nauce víry, ale na naše vlastní svědectví o naší vlastní víře, která by vedla i k Bohu.

A my jim v tom jen nesmíme bránit ani je k tomu nemůžeme nutit, ale nechat, až Duch Boží zavěje a vstane z mrtvých naděje, že nám všem může být i líp. K tomu však někdy stačí jen těm lidem pořádně naslouchat, vždyť i oni kdysi byli poslušni slova Božího, ale pak se nám někde zatoulali a teď se horko těžko shánějí. Jakoby i církvi někdy slušelo více naslouchat proměnám doby, a ještě více situace, ale hlavně lidem kolem nás. Nepokládat odpovědi na otázky, na které se stejně nikdo neptá, ale naslouchat otázkám a hledat na ně odpovědi s tím, že nikdy nemůžeme být hotovi.